

NO ÉS CAP REVENJA

Israel està acabant amb Gaza

El cost de la permanència del Netanyahu al poder és, de fa temps, un crim de guerra i de lesa humanitat. Tothom ho sabia, la diferència és que ara ja ho diuen fins i tot les institucions mundials i europees —per més que, amb tot, segueixen fent negocis amb Israel. Per tal de no aturar-se, el genocida Netanyahu s'atreveix inclús a portar la contrària al seu gran amic Trump. Mentre Israel segueix arrasant Gaza i, en general, tota Palestina, el fragilíssim acord d'alto el foc entre els EUA i l'Iran serà paper mullat. Tot i així, en Netanyahu, en una fugida cap endavant, continua la seva guerra santa.

Pràcticament, no queda grup, país ni organització mundial que no condemni en termes absoluts (neteja ètnica, crim de guerra...) el comportament israelià, crítiques que augmenten de volum i indignació a partir de la nova tècnica utilitzada per l'exèrcit sionista: la matança d'infants. "Atacar els infants és atacar la capacitat del poble palestí d'existir i determinar el seu futur", diu en Muralidhar, president de la comissió internacional enviada per l'ONU, per a afegir després que "Israel ha continuat cometent el crim de genocidi". Si ets prou criminal per a dur-la a la pràctica, la tàctica de matar criatures pot resultar prou efectiva: sense nens que puguin créixer i desenvolupar-se en condicions, arribar a l'adulthood i, eventualment, animar-se a la procreació, no hi ha poble. No hi ha futur. Favés comptades.

El sorprenent, però, és que, des de Tel Aviv, reivindiquen encara el seu paper de víctimes de l'antisemitisme mundial. Fins quan? I després de què?

El món sencer, excepte la jovenalla feixista (que puja amb força renovada), reconeix i es plany dels camps d'extermini, les càmeres de gas, la indignitat d'una societat nazi que, en general, va jugar a la ignorància —per més que les atrocitats i els exterminis han continuat arreu des d'aleshores. Allà on eren els jueus, patien la persecució implacable, ben administrada i eficient, psicopàtica, per tot Europa. Bé, per més que l'antisemitisme segueix —ben— viu, almenys des del controvertit judici al

malparit de l'Eichmann a Jerusalem (abans, la qüestió del genocidi no interessava pas gaire a la narrativa sionista), Israel ha instrumentalitzat descaradament la dolorosa memòria de la Xoà —amb la qual, per cert, el sionisme té una relació, com a mínim, complexa i plena d'ombres— i prospera, doncs, també gràcies al maltractament a les mateixes víctimes de la persecució nazi i als remordiments còmplices del món.

Així, Gaza, per més que el cabronàs Netanyahu ens ho vulgui fer creure, no és la nova Alemanya nazi; aquesta la té, més aviat, a l'altra banda del telèfon, quan truca al Despatx Oval —i ho sap perfectament. Bé, amb permís del merdes d'en Merz i l'escòria feixista d'Alternativa per Alemanya. Es vergonyós i indigne treure pit, tot afirmant que, amb la mort dels infants de Gaza, d'alguna manera estàs reparant una antiga injustícia —més aviat, sembla que fuges d'alguns fantasmes que t'assenyalen. Ara que, en ple mundial de futbol, són tan llaminereres les metàfores futbolístiques, disculpeu la frivolitat: aquesta guerra realment no és cap revenja, ni un partit de tornada; ni tan sols Israel és l'equip dels bons. Els que avui guanyen amb el genocidi a Gaza —i a Palestina sencera— són els mateixos assassins que van guanyar a Auschwitz.

